

kdy dotčená dohoda byla sepsána. Řádná kupní smlouva, umožňující nabytí knihovního vlastnictví, měla být podle řečené dohody sepsána teprve po zaplacení kupní ceny. I kdyby byl žalobce vůči žalovaným převzal závazek, že se postará o parcelaci prodaných pozemků, nebyl tím závazek žalovaných k zaplacení kupní ceny v přesně dojednané lhůtě dotčen, když žalovaní — jak připouštějí — koupené pozemky před jejich parcelací do faktické držby převzali a dokonce na nich prováděli novostavbu. Žalovaní neodepřeli také zaplacení kupní ceny proto, že byla podmínkou její splatnosti předcházející parcelace koupených pozemků, nýbrž proto, že žalobce nesplnil závazek k právnímu odevzdání (»Verpflichtung zur rechtlichen Uebergabe) dotčených pozemků. Toto stanovisko by bylo oprávněné, kdyby byli smluvci o splatnosti kupní ceny nic nedojednali, neboť tu by byla závisela splatnost kupní ceny na řádném odevzdání koupené věci (§§ 1061, 1062 obč. zák.). Žalovaní se však zavázali zapraviti kupní cenu v přesně určené lhůtě, žalobce si vyhradil až do úplného zaplacení vlastnictví k prodaným pozemkům a také sepsání řádné kupní smlouvy notářem bylo vyhrazeno až po zaplacení kupní ceny. Žalovaní nemohou odpírati zaplacení kupní ceny podle §§ 1066, 1052 obč. zák., neboť by bylo předpokladem užití řečeného zákonného předpisu, že by vzájemné plnění se strany žalobcovy bylo ohroženo jeho špatnými majetkovými poměry; takové ohrožení však žalovaní netvrdili. Za toho stavu věci nemá význam otázka, zda a jakým způsobem se provádí parcelace pozemků podle katastrálního zákona č. 177/1927 Sb. z. a n., a zda a pokud je závislé udělení stavebního povolení na parcelaci stavebního pozemku.

Čís. 16474.

Řídící honu, který střelce sezval a určil jim střelecká stanoviště, odpovídá za škodu způsobenou hostem střelbou, nepostaral-li se, aby se jako střelci nezúčastnily osoby nezpůsobilé k řádnému výkonu takového honu (léče), jakmile zvěděl o jejich účasti.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1937, Rv II 347/36.)

Žalobce, jenž byl při honu, kterého se zúčastnil jako lesní hajný, postřelen Marií E., se na žalovaném domáhá zaplacení 58.000 Kč a zaplacení důchodu 500 Kč měsíčně. K odůvodnění žalobního návrhu přednesl: Žalovaný pořádal dne 6. listopadu 1930 ve svém revíru ve V. hon, kterého se mimo sporné strany a jiné osoby zúčastnili též Ferdinand O. a Dr. D. jako střelci a Marie E. Žalovaný řídil sám osobně hon. Měl proto vyloučiti z účasti na honu Marii E., která neuměla vůbec zacházeti se zbraní a neznala nejzákladnější pravidla lesního honu a která kromě toho neměla ani povolení nositi zbraň, ani honební povolení. Že žalovaný věděl, že Marie E. neumí zacházeti s puškou, je patrné z toho, že přímo před postřelením žalobcovým napomínal Marii E., když střílela na králíky: »Nur vorsichtig schiessen!« Tak se stalo, že Marie E.

střelila na zajíce do léče, v níž byl žalobce spolu s ostatními honci, a zasáhla žalobce dvěma ranami, ač žalobce po první ráně zvolal: »Nicht schiessen!« Rovněž dvěma ranami byl žalobce ještě zasažen od Ferdinanda O., jak ukazuje způsob zranění a rozptyl broků po těle. V době, kdy se nehoda stala, byl žalobce s ostatními honci, kteří zůstali vzadu, za řadou střelců, a to proto, že pro neschůdný terén nebylo možno udržovati rovnou řadu, a též proto, aby dával pozor na honce, kteří zůstali vzadu, aby si neschovávali zastřelenou zvěř. Žalobci nelze proto přičítati spoluzavinění, neboť kdyby střílející jednali opatrně, musili by viděti žalobce a ostatních 20 honců, neboť na onom místě, kde byl žalobce postřelen, byl průhledný porost. V podobných situacích se na lesním honě nestřílí. Nižší soudy přiznaly žalobci částku 11.370 Kč s přísl. a důchod 109 Kč měsíčně, jinak žalobu zamítly.

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného uložil soudu prvního stádu další jednání a nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Odsouzení žalovaného k náhradě škody předpokládá důkaz o jeho zavinění a příčinnou souvislost zavinění s nastalou škodou. Nižší soudy shledaly zavinění žalovaného v tom, že se jako řídící honu před jeho začátkem po případě když se později (v poledne) dověděl, že Marie E. zastřelila zajíce, nepostaral, aby nemohla střílet. Dovolací soud souhlasí s názorem nižších soudů, že žalovaný byl řídícím honu, neboť naň sám sezval hosty střelce a určoval jim též střelecká stanoviště. Námitky, které v té příčině dovolatel uvádí, neobstojí, neboť podle obou uvedených funkcí měl žalovaný povinnost postarati se o to, aby se honu jím pořádaného a — co se týká střelců — též jím řízeného, účastnily jako střelci jen osoby způsobilé k řádnému výkonu takového honu, o jaký právě šlo. Není potřebí se v tom směru dovolávati ani ustanovení § 39 honebního zákona pro Moravu; je to již příkazem obecné opatrnosti při podniku tak nebezpečném, jako je hon v léči za účasti mnoha střelců a honců, zejména konal-li se v nepřehledném terénu, jako tomu bylo v souzeném případě, kde se střílelo i v lesním podrostu. Za těch poměrů by byla žalovanému vzešla povinnost výše dotčená a společenskými ohledy nijak nezmenšená stran Marie E. především tehdy, kdyby jí byl pozval na hon k střelbě nebo kdyby jí byl určil střelecké stanoviště, kteréžto okolnosti nebyly však ani tvrzeny. Stačilo by však k založení uvedené povinnosti, kdyby byl žalovaný zvěděl, že se Marie E., ač nepozvána na hon jako střelecký host, účastní léče jako střelkyně. Byla by mu tu vzešla povinnost ihned se přesvědčiti o tom, je-li obeznámena se střelbou vůbec, ale zejména za zjištěného stavu, totiž při honu v léči, do té míry, že z její střelecké účasti na tomto honu nehrozí nebezpečí pro bezpečnost osob, které byly v dosahu její střelby, zvláště proto, že neumí zacházeti se střelnou zbraní.

Pokud nižší soudy dovodily onu povinnost žalovaného již z toho, že se v poledne dověděl, že Marie E. zastřelila zajíce puškou, kterou jí zapůjčil střelecký host honitby Dr. D. a že se dala se zajícem fotografo-

vati, usuzuje nejvyšší soud, že podle povahy jen této příhody nejde o skutečnost takového rázu, která by žalovanému ukládala pro další průběh honu výše uvedenou povinnost; nebyloť zjištěno nic, z čeho by žalovaný při vylíčené příhodě musil anebo aspoň důvodně mohl usuzovati, že se zapůjčení pušky Dr. D-em Marii E-ové neomezilo na případ již skončený a že se to bude v léči opakovati a že jí má proto pro další průběh honu pokládati za jeho střeleckou účastnici. Ani to nebylo zjištěno, že by byla dopolední střelba Marie E. na zajíce nějak ohrožovala něčí bezpečnost života nebo zdraví a že by se byl právě o tom i žalovaný dověděl. Ani na takovém základě nelze tu tedy dovoditi, že by byl opominul povinnost čeliti zakročením proti možnosti, že se něco takového bude opakovati při pokračování v honu odpoledne. Z ojedinelého případu, že pozvaný honební host žalovaného zapůjčil Marii E. — dospělé to osobě — pušku k jednomu výstřelu, kterým nikdo z lidí nebyl ohrožen, nelze souditi na povinnost žalovaného pokládati Marii E. za střeleckého hosta honu, o němž by měl žalovaný jako řídící honu učiniti opatření k ochraně lidské bezpečnosti před možným ohrožením se strany takého střelce při honu. To zvláště proto, že ani o Dr. D-ovi nebylo ani tvrzeno, ani prokázáno, že by byl aspoň on zaval žalovanému příčinu k pochybnostem, je-li jako pozvaný člen honu dosti opatrný a spolehlivý, aby o své újmě svoji pušku nezapůjčil osobě, o níž by věděl, že je střelby na honu neznalá. Osvědčení Dr. D., že by nebyl pušku Marii E. po druhé půjčil, kdyby mu to byl žalovaný slovem vytkl, nemůže být žalovanému v uvedeném směru nijak v jeho neprospěch; zejména není tím zjištěn předpoklad pro úsudek, že žalovaný mlčky souhlasil s tím, aby Marie E. i odpoledne střílela. Úsudek Dr. D. se týká jen toho, jak on na věc nahlížel, anebo jak by se on byl zachoval, kdyby mu byl žalovaný vytkl, že zapůjčil Marii E. pušku, nesvědčí však o tom, že by si byl žalovaný musil připamatovati povinnost postarati se o to, aby Dr. D. neopakoval při honu svoje neprozřetelné jednání.

Na podkladě zjištění učiněných nižšími soudy není tedy odůvodněn závěr, že by se žalovaný opominul postarati podle své povinnosti o zjištění střelecké způsobilosti Marie E., neboť není základu k předpokladu, že z ojedinelého, bez jakéhokoliv ohrožení lidské bezpečnosti již skončeného případu měl povinnost pokládati ji za nezpůsobilou střeleckou účastnici honu. Nejvyšší soud však nemohl rozhodnouti ve věci, neboť žalobce tvrdil pro uvedenou povinnost žalovaného ještě další skutečnost, o níž nižší soudy neučinily zjištění, ačkoliv by byla, kdyby byla pravdivá, rozhodující pro určení již opětovně dotčené povinnosti žalovaného. Byloť tvrzeno, že přímo před oním okamžikem, když se neštěstí stalo, v téže léči napomínal žalovaný Marii E., když ji viděl stříleti po králíkovi v místech »U studánky před školkou« slovy: »Nur vorsichtig schießen!« Byla-li by zjištěna tato skutečnost, bylo by tím osvědčeno, že žalovaný aspoň při odpolední léči věděl o střelecké účasti Marie E. na honu, že uvedenými slovy její účast schválil, a bylo by pak posouditi, pokud tím vyhověl své povinnosti pána honu, kontrolovati onu střelcovu způsobilost podle povahy honu, o jaký šlo, jejíž nesplnění by ho zavazovalo k odpovědnosti za škodu vzniklou ze střelecké nezpůsobilosti

hosta honu. Proto byly rozsudky nižších soudů zrušeny k dalšímu jednání a rozhodnutí věci na uvedeném podkladě.

Čís. 16475.

Nelze vésti exekuci zpeněžením zabaveného nároku na vydání dovozních povolení k dovozu másla a vajec tak, že se dává zmocnění třetí osobě, aby zboží z ciziny jménem a na účet povinného dovážela, je prodala a po srážce režijních výloh a odměny odvedla utrženou částku exekučnímu soudu pro vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1937, R I 973/37.)

Srv. rozh. č. 1029 Sb. n. s.

V exekuční věci vymáhajícího věřitele Heřmana R., obchodníka s vejci a máslem v P., proti povinnému Lvovi J., obchodníku s máslem a vejci v P., pro 54.500 Kč s přísl. exekuční soud nařídil za souhlasu povinného k vymožení vykonatelné pohledávky vymáhajícího věřitele 54.500 Kč s přísl. zpeněžení zabaveného nároku na vydání dovozních povolení k dovozu másla ve výši 3% kontingentu a k dovozu vajec ve výši 2% ročního kontingentu ze zahraničí, který prý přísluší povinnému proti poddlužníku ministerstvu obchodu, průmyslu a živností v P., Velkonákupnímu družstvu dovozců másla a vajec, zapsanému společenstvu s ručením omezeným v P., a Syndikátu pro zpeněžení dobytka a živočišných výrobků v Č. S. R. v P., jakožto členu Velkonákupního družstva dovozců másla a vajec, a to tím způsobem, že zmocnil firmu F., velkoobchod s vejci a máslem, aby na účet vymáhajícího věřitele dovážela z ciziny uvedenou kvotu másla a vajec, dovezené zboží v tuzemsku prodala za běžné ceny, ze zisku si ponechala náhradu hotové rezie v místě obvyklou, jakož i odměnu, a aby zbytek utržené kupní ceny odvedla vymáhajícímu věřiteli s příslušným vyúčtováním, odevzdaným exekučnímu soudu. Rekurzní soud k rekursu poddlužníka Československého státu zamítl uvedený zpeněžovací návrh. Důvody: Zmocnění jest možné jen v případech § 356 ex. ř., nikoli však v případech, kdy se vede exekuce podle § 325 ex. ř. Nehledě však ani na to, co uvedeno, je zpeněžení zabaveného nároku na vydání dovozních povolení nemožné proto, že jde vlastně o oprávnění bez jakékoliv majetkové hodnoty. Udělením dovozního povolení se propůjčuje pouze oprávnění k dovozu určitého zboží z ciziny právě jen tomu, na koho ono povolení zní. Povolení, o něž jde, zní na jméno dovozce a nelze je převést na jiné osoby. Hledíc na dotčenou vlastnost a nepřevoditelnost dovozního povolení, znějícího na určitou osobu, není pouhé dovozní povolení, jsouc jen legitimací k dovozu určitého zboží z ciziny, při kterém se takové povolení vyžaduje, samo majetkovým předmětem, který by bylo možno zasáhnouti exekucí (rozh. č. 1209 Sb. n. s.). Nemá-li však dovozní povolení majetkoprávní hodnoty, nemůže býti předmětem zpeněžení a neprávem proto prvý